

jeg havde meget gode Rekommandationer fra den Tid; jeg var endvidere den ældste Ansøger baade som Kandidat og Reserve-læge, af hvilken Grund jeg blev indstillet af Stabslægen i Marinen, der indstiller til disse Embeder, som Nummer 1, og ikke af nogen Art af politiske Grunde. Jeg fik Embedet efter det gamle Princip, at den ældste Ansøger faar Embedet. Jeg kan saa udmærket godt forstaa, at det ærede Medlem tænker, at der maa ligge noget politisk bagved. Det ærede Medlem fik i sin Tid Embedet som Revisor til Trods for, at der i det Embede sad en Mand, der havde siddet der i mange Aar, og om hvem der i hvert Fald offentlig ikke var kommet noget som helst frem i Retning af, at han var ukvalificeret. Jeg kan forstaa, at det ærede Medlem derfor kan tænke sig, at man for at opnaa et Embede, skal have politiske Meningsfæller bag ved sig til at skubbe sig ind i Embedet. Der er et gammelt Ord, der hedder: Tyv tror, hver Mand stjæler. Jeg skal dernæst sige, at naar det ærede Medlem udtalte sig om, at jeg hadede Socialisterne eller saadant noget lignende, saa er det en fuldstændig Misforstaaelse. Jeg hader ikke Socialisterne, ikke en Gang det ærede Medlem, tværtimod, men jeg ser undertiden, om jeg saa maa sige, med mindre Respekt paa den Maade, hvorpaa Socialisterne drive Agitation, og jeg tror, at det er ret berettiget, at jeg har denne mindre Respekt. Jeg kan forstaa, at Folk f. Eks. have en Mening, og jeg kan forstaa, at de handle efter deres Anskuelse, men jeg forstaa ikke, at man ikke handler i Overensstemmelse med de Anskuelse, man har, og det træffer man saare ofte inden for Socialdemokratiet. Jeg maa maaske have Lov til at oplyse det med nogle faa Eksempler, som det ærede Medlem kan faa bevist ere fuldstændig rigtige. Vi læse saa ofte i „Social-Demokraten“ om disse kapitalistiske Storborgere, disse Arbejdskøbere, som naar de have i deres Tjeneste en Mand, der er daarlig, gammel og svagelig, da smide ham paa Gaden, og „Social-Demokraten“ har da ikke haardt og onde Ord nok over for den Art Folk. Nu haendte det i min Lægepraksis — det er ikke saa længe siden —, at jeg blev hentet til en yngre Kone her i

Kjøbenhavn, der var syg af Tuberkulose. Hun havde et Barn, boede hos sine Forældre og var meget daarlig stillet. Jeg sagde til hende, at hun skulde paa Hospitalet snarest muligt, men derom var der ikke Tale. Jeg sagde da til hende, at hun kunde faa Arbejdsgiveren til at hjælpe sig. „Min Arbejdsgiver! De kan tro nej, min Arbejdsgiver er „Social-Demokraten“. Jeg er Bladbud, de hjælper mig ikke“, og Faktum var, at den vedkommende Kone kom paa Hospitalet med Fattighjælp og døde kort Tid efter under Fattigvæsenet. Ganske vist, paa min Henvendelse fik hun 10 Kr. af „Social-Demokraten“.

Jeg kunde nævne adskillige andre af den Slags Ting. Jeg skal f. Eks. tage et lille Eksempel i en anden Retning. Vi høre saa tit og læse saa tit i „Social-Demokraten“ om disse Storborgere, der mæske sig paa Arbejdernes Bekostning, sidde og spise og drikke godt osv. Jeg kommer til at tænke paa, at den Gang jeg var til Valg i Næstved — det kan et andet æret Medlem bevidne — og det ærede Medlem, som nu er Repræsentant for Næstved, blev valgt, sad jeg paa et lille Hotel i Næstved og saa Arbejdernes sidde og spise der. Da jeg saa kom hen paa det fineste og flotteste Hotel, fandt jeg de fleste af Socialdemokraternes Førere siddende og spise en god Diner. Gud bevares, jeg misunder ikke de Herrer Førere at spise deres gode Diner, men jeg synes blot, at man ikke skal tale saa meget om, hvad andre gøre. Jeg misunder ikke Folk at gaa flot klædt og køre paa 1ste Klasse paa Jernbanen, men jeg synes, at det er meget underligt, at det ærede Medlem, som er Redaktør af „Social-Demokraten“, skriver Artikler, som han gør, om andres Flothed, naar han tillader sig at køre paa 1ste Klasse paa Jernbanen. Det kan bevises, at det ærede Medlem har gjort det. I det hele taget finder jeg, at den Maade, hvorpaa der drives Agitation fra Socialdemokratiets Side, er saare ubeldig og uheldig af mange Grunde. Jeg læste for nylig en lille Historie i „Social-Demokraten“ om en ung Grossererfrue, der laa paa sin Sofa; det var en ung, fed Frue med Ringe paa Fingrene og jeg ved ikke hvad. Hun havde en lille Mops, og denne havde hun lavet